

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 118-0-Кжк-08-000 005
Бања Лука, 19.6.2008. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ !

Врховни суд Републике Српске, у вијећу састављеном од судија Слободана Милашиновића, као председника вијећа, Горане Микеш и мр Велка Икановића, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптуженог Д. Л., због кривичног дјела полно насиље над дјететом из члана 195. став 3. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске, након одржаног претреса дана 19.6.2008. године, са кога је искључена јавност, по рјешењу Врховног суда Републике Српске број 118-0-Кж-07-000 176 од 12.2.2008. године, којим је укинута пресуда Окружног суда у Бањој Луци број: 011-0-К-07-000 020 од 12.7.2007. године, у присуству замјеника Републичког тужиоца Бранке Милошевић, оптуженог Д. Л. и његовог браниоца, адвоката Д. Г. из Б. Л., донио је и истог дана јавно објавио

ПРЕСУДУ

Оптужени Д. Л., зв. Л., син Г. и мајке Љ., рођене Х., рођен 20.3.1947. године у мјесту Д. Р., општина Б. Н., гдје и пребива, Србин, држављанин РС и БиХ, по занимању наставник, запослен у Основној школи ... у Н. Г., нежењен, без дјеце, војску служио 1973. године у З., не води се у војној евиденцији, осуђиван пресудом Окружног суда у Бањој Луци број: 011-0-К-07-000 020 од 12.7.2007. године и пресудом Врховног суда Републике Српске број: 118-0-Кж-07-000 176 од 12.2.2008. године на казну затвора у трајању од 2 (двје) године и 6 (шест) мјесеци због кривичног дјела полно насиље над дјететом из члана 195. став 3. у вези става 1. Кривичног закона Републике Српске, казну није издржао, не води се поступак за које друго кривично дјело, налазио се у притвору од 27.11.2006. године до 12.7.2007. године, сада на слободи,

КРИВИЈЕ:

Што је:

Дана 22.5.2004. године, радећи као наставник математике у ОШ ... у Н. Г. и користећи положај предавача математике оштећеној, по претходном договору са мајком оштећене М. Ј., кћи С. из Н. Г., договорио да млдб. М., рођеној 1991. године, одржи неколико часова инструкција из предмета математике, па након што је иста дошла код њега у породичну кућу у Д. Р., општина Н. Г., не знајући

да је исти сам у кући, исти позвао оштећену да сједне на кауч поред њега, како би заједно погледали филм са садржајем сцена сексуалног односа, којом приликом јој је рекао: “Срам их било, види шта раде”, а у циљу задовољења сексуалног нагона, па је у току трајања филма својом руком почео да додирује М. по гениталијама, говорећи јој да “ту има једна тачка коју треба додиривати да би се боље развијала”, након тога завукао јој руку испод горњег дијела тренерке и почео додиривати по грудима, од оштећене затим затражио да легне поред њега на кревет, што је иста и учинила, захтјевајући од исте да га додирује својом руком по полном органу, а након што га је оштећена додирнула, оптужени је ејакулирао по оба дијела тренерке оштећене, а након тога оштећена је позвала оца који је дошао по њу и одвезао је кући,

- дакле, као наставник, злоупотребом свог положаја, извршио полну радњу са дјететом које му је повјерено на учење.

- чиме је починио кривично дјело полно насиље над дјететом из члана 195. став 3. у вези става 1. Кривичног закона Републике Српске, па му суд за ово кривично дјело, примјеном члана 38. тачка 2. и члана 39. став 1. тачка 2. Кривичног закона Републике Српске, у т в р љ у ј е

КАЗНУ ЗАТВОРА У ТРАЈАЊУ ОД 3 (ТРИ) ГОДИНЕ

с тим што се казна затвора у трајању од 2 (двје) године и 6 (шест) мјесеци, изречена правоснажном пресудом Окружног суда у Бањој Луци број: 011-0-К-07-000 020 од 12.7.2007. године, узима као већ утврђена, те га примјеном члана 42. став 2. тачка 2. и члана 43. став 1. Кривичног закона Републике Српске

О С У Ђ У Ј Е

НА ЈЕДИНСТВЕНУ КАЗНУ ЗАТВОРА У ТРАЈАЊУ ОД 5 (ПЕТ) ГОДИНА

На основу члана 44. став 1. Кривичног закона Републике Српске у изречену казну затвора оптуженом се урачунава вријеме проведено у притвору од 27.11.2006. године па до 12.7.2007. године.

На основу члана 108. став 3. Закона о кривичном поступку оштећена С. Ј. се упућује да имовинскоправни захтјев у цјелини може да остварује у парничном поступку.

На основу члана 99. став 1. Закона о кривичном поступку оптужени је дужан да на име паушалног износа плати износ од 150,00 КМ, као и награду и нужне издатке браниоца по службеној дужности чији износ ће бити одређен посебним рјешењем када се ти подаци прибаве.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Бањој Луци број: 011-0-К-07-000 020 од 12.7.2007. године оглашен је кривим оптужени Д. Л. због кривичног дјела полно насиље над дјететом из члана 195. став 3. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС) извршеног средином септембра 2006. године и осуђен на казну затвора у трајању од 2 (двије) године и 6 (шест) мјесеци у коју му је урачунато вријеме проведено у притвору од 27.11.2006. године до 12.7.2007. године, сходно члану 44. став 1. КЗ РС. Изречена му је мјера безбједности обавезног психијатријског лијечења и обавезан је да плати трошкове кривичног поступка, паушала и награде и нужних издатака браниоца, а све на основу одредбе члана 99. став 1. у вези са чланом 96. и чланом 96. став 1., 2. и 3. Закона о кривичном поступку (у даљем тексту: ЗКП).

Насупрот предњем, истом пресудом, а на основу члана 290. став 1. тачка б) ЗКП, оптужени је ослобођен оптужбе да је починио кривично дјело полно насиље над дјететом из члана 195. став 3. у вези са ставом 1. КЗ РС, наводно извршеног дана 22.5.2004. године, а оштећени су упућени на парнични поступак ради остварења имовинскоправног захтјева сходно члану 108. став 3. и 4. ЗКП. Истом пресудом, а на основу члана 289. тачка в) ЗКП, одбијена је оптужба против оптуженог због истог кривичног дјела усљед одустанка Окружног тужиоца од оптужбе.

Против те пресуде жалбу су, благовремено, изјавили Окружни тужилац из Бања Луке и бранилац оптуженог, Д. Г., адвокат из Б. Л. У поступку по жалбама Врховни суд Републике Српске је дјелимично уважио жалбу браниоца оптуженог у осуђујућем дијелу пресуде и пресуду преиначио у дијелу одлуке о кривичним санкцијама, а уважавајући жалбу Окружног тужиоца, пресудом број: 118-0-Кж-07-000 176 од 12.2.2008. године, укинуо првостепену пресуду у ослобађајућем дијелу и одредио одржавање претреса пред овим судом.

Након што је, у складу са наведеним рјешењем, а у смислу одредбе члана 323. ЗКП-а, одржан претрес пред овим судом, и након што су отклоњене битне повреде одредаба кривичног поступка, због којих је укинута првостепена пресуда, претресно вијеће овог суда је одлучило као у изреци ове пресуде из слjedeћих разлога:

Битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 303. став 1. тачка ј) ЗКП, на које је указала жалба тужиоца, а које су учињене у поступку пред првостепеним судом, овај суд је отклонио.

У току претреса пред првостепеним судом, у жалби и на претресу пред овим судом, одбрана је у цјелости негирала извршење дјела и на штету млдб. М. Ј., износећи тврдњу да се апсолутно ништа од оног што је у оптужници наведено није десило и да чак у кући није био сам са М. већ су ту били његов брат и сестра.

На претресу пред овим судом, у складу са одредбом члана 323. став 2. ЗКП, прихваћени су докази оптужбе и одбране, проведени пред првостепеним судом, обзиром да су свједоци и вјештаци саслушани по правилима директног и унакрсног испитивања.

Детаљном анализом и оцјеном спроведених доказа претресно вијеће овог суда налази да је једно од кључних питања у конкретном кривичном предмету, а то је питање да ли се у описаним радњама оптуженог стичу елементи кривичног дјела полног насиља над дјететом из члана 195. став 3. у вези става 1. КЗ РС, на штету млдб. М. Ј., на правилан начин ријешила првостепена пресуда. Анализирајући исказе свједока оптужбе, појединачно и у њиховој међусобној повезаности, првостепена пресуда правилно налази да су радње које је оптужени критичног дана извршио са млдб. оштећеном М. Ј., у вријеме извршења кривичног дјела старој 13 година, полне радње и да је оптужени тада био наставник млдб. оштећеној, дакле, лице коме је млдб. оштећена повјерена на учење и да је на описани начин, злоупотребљавајући свој положај наставника, починио напријед наведено кривично дјело.

Посматрано с аспекта садржаја, неопходно је анализирати исказе свједока оптужбе појединачно и у њиховој међусобној повезаности, те у повезаности са доказима објективне природе. Иако у фази потпуног сексуалног мировања у доби од 13 година и у фази развоја у којој није у могућности да у потпуности схвати значај и суштину полног општења, оштећена М. Ј. саопштава својој ујни и мајци (свједоци Љ. У. и С. Ј.), које ова сазнања преносе свједоцима Н. Г., разредници оштећене и Р. С., тадашњем директору школе, да ју је оптужени, који је иначе њен наставник математике, полно искориштавао, јасно образлажући начин предузимања сваког облика полне радње. Малољетна М. Ј. у свом исказу датом на главном претресу пред првостепеним судом, који исказ је прихваћен и од стране овог суда јер је саслушана по правилима директног и унакрсног испитивања, детаљно појашњава да је оптужени тражио да сједне на кревет са њим, да је она то урадила, почео је испитивати о њеном приватном животу, повјерила му је неке ствари, након чега јој је ставио руку на груди и рекао јој да се више то дира да се више и развија, а затим јој ставио руку „доле“ и рекао да легне крај њега, што је она и урадила, оптужени је узео њену руку и ставио је на свој полни орган, а она је чим је осјетила нешто љигаво тргла се и устала, наводећи да је за то вријеме на телевизору био неки „срамотни“ филм. Све ово је млдб. оштећена пренијела својој мајци и ујни, а ове разредном старјешини и директору школе, који су потврдили ове чињенице у својим исказима датим на главном претресу пред првостепеним судом.

Даље, према налазу и мишљењу вјештака оптужбе Н. С., специјалисте психологије, која је обавила дијагностичку експлорацију млдб. оштећене М. Ј. и саслушана као вјештак на главном претресу, произилази да се подаци које је у вези догађаја изнијела млдб. оштећена требају сматрати валидним, да критични догађај има карактеристике сексуалног насиља при чему су емоционална злоупотреба и кварење дјетета – млдб. оштећене, која је претходила, омогућили сексуалну злоупотребу без физичке силе, уз незрелост, емоционалну уцјену, беспомоћност и страх млдб. оштећене која није била у стању да процјени импликације сопственог понашања. Овај вјештак сматра да млдб. оштећена апсолутно говори истину, нема никакве фантазије, а њен исказ је усклађен са

њеним интелектуалним могућностима и зрелошћу. Према мишљењу вјештака примјетан је штетан утицај на емоционални, социјални а у будућности вјероватно и на психосексуални нагон млдб. оштећене. Пострауматски стрес је изражен и у вријеме суђења без обзира на протек времена, а може се очекивати и деструктиван ефекат искуства на плану повјерења и успостављања блискости са супротним полом.

Дакле, цијенећи исказе наведених свједоке и налаз и мишљење наведеног вјештака са аспекта њихових садржаја датих на главном претресу, првостепена пресуда даје ваљано образложење из којих разлога прихвата, као вјеродостојне, ове исказе, односно налаз и мишљење вјештака, те правилно закључује да је оптужени, на начин и вријеме како је то описано у изреци пресуде, извршио полну радњу над дјететом, одбацујући при томе, као неувјерљиву, исказ оптуженог као свједока да су оптужбе млдб. оштећене измишљене и исцениране због лоших резултата у школи. У контексту наведеног утврђења одлучних чињеница правилно је првостепена пресуда цијенила и исказе свједока одбране, а посебно свједока Б. Л. (брат оптуженог), Н. Л.-Б. (сестра оптуженог) и Р. З. (пријатељ оптуженог), сматрајући да су сви ови свједоци пристрасни и да су на главном претресу дали изјаве управо да помогну оптуженом да избјегне кривичну одговорност. Овакву оцјену исказа наведених свједока, као и оцјену исказа осталих свједока одбране дату у првостепеној пресуди у цјелости прихвата и овај суд.

Правилност чињеничног утврђења и закључак првостепене пресуде да је оптужени починио дјело за које се терети, се приговорима одбране изнесеним у жалби и на претресу пред овим судом, не може оспорити, нити се може довести у сумњу правилност чињеничног утврђења на коме је заснован закључак те пресуде, међутим, основано жалба Окружног тужиоца указује да је побијана пресуда извела погрешан закључак да је оптужени у вријеме извршења кривичног дјела (22.5.2004. године) био у неурачунљивом стању (околност која искључује кривичну одговорност) на основу чега је оптужени ослобођен од оптужбе за ову радњу, односно кривично дјело. Овај суд указује да је урачунљивост, иначе, правни појам и о њему одлучује суд. Вјештак неуропсихијатар и други вјештаци одговарајуће специјалности треба суду да пружи податке на основу којих ће суд моћи да изведе свој закључак. Ово мишљење се тражи ако се сумња да су осумњичени, односно оптужени неурачунљиви или смањено урачунљиви и да се одреди природа, врста, степен и трајност евентуалних поремећаја и на основу тога вјештак даје своје мишљење о томе какав је утицај, евентуално душевно оболење и стање, имало и какво још има на схватање поступања оптужених и да ли је и у којој мјери поремећено душевно стање постојало у вријеме извршења дјела.

Правилна је тврдња жалба тужиоца када истиче да је у побијаној пресуди изостала садржајна оцјена проведених доказа, а посебно супростављених налаза вјештака и дата превага налазу вјештака одбране над налазом вјештака оптужбе, што је резултирало погрешним закључком те пресуде о неурачунљивости оптуженог *tempore criminis* при томе развијајући тезу да је чињенично стање правилно утврђено. И заиста код чињеница утврђених на основу свједочења свједока млдб. оштећене М. Ј. и свједока одбране, те налаза и мишљења вјештака одбране, а посебно вјештака оптужбе, не може се извести несумњив

закључак да је оптужени у вријеме извршења кривичног дјела дана 22.5.2004. године био у неурачунљивом стању.

Наиме, према интерпретацији налаза и мишљења вјештака оптужбе др. М. М. у побијаној пресуди, која је у два наврата, 21.12.2006. и 2.2.2007. године, обавила психијатријски преглед и опсервацију испитаника – оптуженог, извршила увид у судске списе, а допунско вјештачење засновала на хетероанамнестичким податима и увидом у медицинску документацију добијене од брата и сестре оптуженог, оптужени је у вријеме извршења кривичног дјела био урачунљив, а евентуално је био у стању смањене урачунљивости при чему треба напоменути да је овај вјештак приликом давања свог налаза и мишљења на главном претресу пред првостепеним судом 16.5.2007. године дала мишљење да је оптужени душевно здрава и потпуно урачунљива особа. Овај вјештак истиче да алкохолизам који се спомиње у медицинској документацији оптуженог може бити објективан али он ипак није оставио трајне психофизичке посљедице на оптуженог јер је уредно обављао своје радне обавезе и није био на боловању, што није својствено особама у хроничној фази алкохолне болести са развијеним компликацијама.

Насупрот овоме према вјештаку одбране др. Т. Е., који је налаз и мишљење дао без увида у списе предмета, на основу праћења стања оптуженог последице рата и налаза које је имао, оптужени, обзиром да се у критичном периоду када је извршено кривично дјело на штету млдб. М. Ј. лијечио од алкохолизма, импотенције и депресије, није могао управљати својим поступцима због привремене душевне поремећености. Овакав налаз и мишљење вјештак одбране је дао условно јер није могао да се изјасни да ли је оптужени у вријеме извршења кривичног дјела био под утицајем алкохола. Овај вјештак такође додаје да уколико оптужени није био под дејством алкохола онда су његове способности да схвати значај свој дјела и да управља својим поступцима биле смањене и у таквој ситуацији био је урачунљив. Пошто су свједочили на суду као доказни материјал прихваћен је налаз и мишљење вјештака др. Н. М. од 25.12.2006. године, са допуном од 17.1.2007. године, као и налаз и мишљење вјештака одбране др. Т. Е. од 9.7.2007. године.

Основано жалба тужиоца приговара утврђеном степену урачунљивости оптуженог у првостепеној пресуди а који се огледа у закључку првостепене пресуде да оптужени у вријеме извршења кривичног дјела на штету млдб. М. Ј. није био урачунљив па слиједом тога није био ни кривично одговоран. Поред тога, по жалби тужиоца, ни један од проведених доказа не упућује на алкохолисано стање оптуженог *temporae criminis* што опет упућује да је у вријеме извршења кривичног дјела био у урачунљивом стању.

Из доказа оптужбе и одбране који су проведени на главном претресу у првостепеном поступку а на претресу пред овим судом, у складу са одредбом члана 323. став 2. ЗКП, прихваћени од стране овог суда, овај суд налази да је оптужени *temporae criminis* био у урачунљивом стању.

Постојање неурачунљивости као неспособности извршиоца да у вријеме извршења кривичног дјела схвати значај тог дјела или да управља својим поступцима услед трајне или привремене душевне болести, привремене

душевне поремећености или заосталог душевног развоја релевантно је само на психичко стање извршиоца у вријеме извршења кривичног дјела (*tempus commissi delicti*) и утврђује се увијек у односу на конкретно кривично дјело. Утврђивање душевног стања (урачунљивости) оптуженог вјештачењем предузима се ако се у току поступка појави сумња да је искључена или смањена урачунљивост оптуженог усљед неког од стања из члана 14. став 1. КЗ РС, односно усљед душевне болести, привремене душевне поремећености или заосталог душевног развоја. Психијатријским вјештачењем утврђује се утицај одговарајућег душевног стања на способност правилног сазнања појава спољњег свијета и на управљање својим поступцима што суду даје основ за рјешавање правног питања о урачунљивости или неурачунљивости оптуженог.

У конкретном предмету постоје два супростављена налаза и мишљења о урачунљивости оптуженог *tempore criminis* и то налаз и мишљење вјештака оптужбе према којем је оптужени у вријеме извршења кривичног дјела био урачунљив, а алкохолизам који се спомиње у медицинској документацији оптуженог може бити објективан али он ипак није оставио трајне психофизичке последице на оптуженог и налаз и мишљење вјештака одбране да оптужени, обзиром да се у критичном периоду када је извршено кривично дјело лијечио од алкохолизма, импотенције и депресије, није могао управљати својим поступцима због привремене душевне поремећености и под условом да је оптужени у вријеме извршења кривичног дјела био под утицајем алкохола. Овај вјештак такође додаје да уколико оптужени није био под дејством алкохола онда су његове способности да схвати значај свог дјела и да управља својим поступцима биле смањене и у таквој ситуацији био је урачунљив.

Опредељујући се за налаз и мишљење вјештака оптужбе, односно утврђујући да је у вријеме извршења кривичног дјела оптужени био урачунљив, овај суд налази да стручност и вјеродостојност закључака вјештака оптужбе нису доведени у питање ни налазом и мишљењем вјештака одбране нити било којим другим доказом. Наиме, у писменом налазу, мишљењу и закључку и допуни овог налаза и мишљења, а потом у свом исказу на главном претресу вјештак оптужбе је, на темељу стања списка, те медицинских и психолошких испитивања у спису, дала стручно мишљење о факторима који су моделирали понашање оптуженог критичне прилике и њихов утицај на интелектуалне и волунтаристичке способности оптуженог приликом извршења дјела. При томе овај вјештак налази да се тјелесне болести од којих се лијечи оптужени (повишени крвни притисак, срчане тегобе, депресија и алкохолизам) не могу довести у везу са смањењем урачунљивости, нити такве ефекте изазива терапија која се узима у те сврхе. Алкохолизам који се спомиње у медицинској документацији и у психијатријском интервјуу оптуженог може бити објективан али није оставио трајне последице на оптуженог који је уредно обављао послове наставника.

С друге стране у налазу и мишљењу вјештака одбране постоје противрјечности и недостаци, основана сумња у тачност датог мишљења, а налаз и мишљење су недовољно јасни, непотпуни и противрјечни. Осим тога овај налаз и мишљење је дат без обављања психијатријског прегледа и опсервације оптуженог и без увида у списе предмета у коме се, између осталих, налазе и искази свједока о понашању оптуженог критичног дана. Стога је и

мишљење о урачунљивости оптуженог у вријеме извршења кривичног дјела, односно дана 22.5.2004. године дато условно - ако је био под утицајем алкохола – неурачунљив, а ако није био под утицајем алкохола – урачунљив. У овом сегменту указује се да ни један доказ, било оптужбе било одбране, не указује на било какво девијантно понашање или алкохолисаност оптуженог. На то не указује исказ оптуженог као свједока, ни исказ млдб. оштећене о понашању оптуженог критичне прилике, као ни искази свједока Б. Л., Н. Л.-Б. и Р. З., који су били присутни у кући оптуженог инкриминисаног дана.

Дакле, код оваквих неспорних утврђења вјештак одбране правилно закључује да је оптужени душевно здрава и потпуно урачунљива особа, што овај суд у потпуности прихвата и налази да је првостепени суд потпуно и правилно утврдио чињенично стање и да је кривично дјело извршио у урачунљивом стању налазећи да се у реалним радњама оптуженог, чињенично описаним у изреци ове пресуде, стичу сви елементи кривичног дјела полно насиље над дјететом из члана 195. став 3. у вези са ставом 1. КЗ РС.

Ради се о кривичном дјелу чијим се основним обликом (став 1. члана 195. КЗ РС) инкриминише обљуба или вршење друге полне радње са дјететом што у суштини представља апсолутну забрану било каквих полних радњи са дјететом па и кад су оне добровољне или чак и инициране од дјетета. Вршење обљубе или друге полне радње са дјететом у фази потпуног сексуалног мировања – неутралности, када је измишљање догађаја са сексуалном тематиком мало вјероватно, може имати значајне негативне последице на каснији психофизички развој личности, односно његове сексуалности, па се оваквом концепцијом кривичноправне заштите дјетета жели обезбједити његов правилан развој. Како између оптуженог и оштећене, односно између учиниоца и жртве постоји однос наставник – ученик који му је повјерен на учење, што је у првостепеној пресуди шире образлагано, ово кривично дјело је добило квалификовани облик из става 3. члана 195. КЗ РС.

Приликом одмјеравања казне овај суд је, цијенећи општа правила о одмјеравању казне, прописана одредбом члана 37. став 1. КЗ РС, оптуженом изрекао казну затвора у трајању од 3 (три) године, с тим што се казна затвора у трајању од 2 (двје) године и 6 (шест) мјесеци, изречена правоснажном пресудом Окружног суда у Бањој Луци број: 011-0-К-07-000 020 од 12.7.2007. године, узима као већ утврђена, па га, примјеном члана 42. став 2. тачка 2. и члана 43. став 1. КЗ РС, осудио на јединствену казну затвора у трајању од пет година, налазећи да је та казна довољна и потребна мјера казне, за остварење сврхе кажњавања, прописане одредбом члана 28. КЗ РС, у свим њеним облицима. Приликом одмјеравања казне суд је оптуженом као олакшавајуће околности цијенио његову ранију неосуђиваност, чињеницу да се ради о човјеку старом преко 60 година и да је оптужени слабог здравственог стања. Све ове олакшавајуће околности у свом збиру, по мишљењу овог суда, представљају особито олакшавајуће околности које указују на то да се и са ублаженом казном може постићи сврха кажњавања.

Обзиром да је оптужени био у притвору од 27.11.2006. године па до 12.7.2007. године и да се вријеме проведено у притвору, као и свако лишење слободе у вези са кривичним дјелом, урачунава у изречену казну затвора,

оптуженом је у смислу члана 44. став 1. Кривичног закона Републике Српске у изречену казну затвора урачунато вријеме проведено у притвору.

На основу члана 108. став 3. ЗКП оштећена С. Ј. је упућена да имовинскоправни захтјев у цјелини може да остварује у парничном поступку обзиром да је иста у првостепеном поступку тражила накнаду штете, али се у том поступку није изјаснила у погледу висине тражене штете, док се на претрес пред овим судом, иако уредно обавјештена, није одазвала.

На основу члана 99. став 1. ЗКП оптужени је обавезан да на име паушалног износа плати износ од 150,00 КМ, као и награду и нужне издатке браниоца по службеној дужности чији износ ће бити одређен посебним рјешењем када се ти подаци прибаве.

Записничар

Соња Матић

Предсједник вијећа

Слободан Милапиновић

ПОУКА О ПРАВНОМ ЛИЈЕКУ: Против ове пресуде дозвољена је жалба странкама, браниоцу и оштећеној, који могу да изјаве жалбу само због одлуке суда о трошковима кривичног поступка и одлуке о имовинскоправном захтјеву, трећестепеном вијећу Врховног суда Републике Српске, у року од 15 дана од дана пријема преписа пресуде. Жалба се предаје путем овог суда у довољном броју примјерака за суд и противну страну.

За тачност отправака овјерава
Руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић